

змѣя, който, като изялъ приготвениж-тѣ смѣсь, пукнѣлъ.
„Видите ли, кого обожавате?“ казалъ Даниїлъ на народа.

Кога ся расчуло изъ града това происшествіе, народа-тѣ хванѣлъ да ропще на царя; наобиколили царскыя дворецъ и кричали: „царя-тѣ е станѣлъ Іудеанинъ! той разруши Вила, погуби жрецы-тѣ му и умори змѣя!“ Грамада-та на бунтовницы-тѣ ся промѣкнѣла въ царскыя дворецъ и говорила на царя: „дай ни Даниїла, или ще убиѣмъ и тебе и всичко-то ти домочадіе.“ Царя-тѣ былъ принуденъ да имъ прѣдаде въ рѣцѣ-тѣ Даниїла. Народа-тѣ го хвърлили въ ямъ, въ койж-то ся намирали седемъ левове. На тия левове давали хранѣ всѣкъ день по два трупа чловѣчески и по двѣ овцы; но откажъ хвърлили тамъ Даниїла, тѣмъ не давали никакъж хранѣ цѣлы шесть дня, какво-то левове-тѣ отъ гладъ да раскѣсать по-скоро Даниїла.

Богъ и сега не оставилъ Даниїла. Левове-тѣ не му направили никакво зло. Но Даниїлъ самъ хванѣлъ да усѣща гладъ. Въ това сѣщо время живѣялъ въ Іудейскѣ-тѣ земѣхъ пророкъ Аввакумъ. Той сварилъ обѣдъ за жатвары-тѣ си, напѣлнилъ кошницѣ съ хлѣбъ и трѣгнѣлъ да ѣ отнесе наедно со сготвено-то ястіе на пивъ-тѣ, до работницы-тѣ. Ангелъ Господень ся явилъ Аввакуму на пѣти и казалъ му: „отнеси тойзи обѣдъ Даниїлу во Вавилонъ, върова левскый.—„Господи,“ отговорилъ Аввакумъ, „азъ никога не сѣмъ ходилъ во Вавилонъ и не знаѣхъ, гдѣ е левскыя-тѣ ровъ.“ Тогава Ангела-тѣ го вдигнѣлъ, понесѣлъ го, като вихрь, по воздуха и поставилъ во Вавилонъ, край левскыя ровъ.

Аввакумъ повыкалъ: „Даниїле, рабе Божій, приими обѣдъ, когото ти испраща Богъ.“—„Боже мой!“ воскликнѣлъ Даниїлъ, „Ты не мя си забравилъ. Ты никога не оставяшъ оныя, които тя обычатъ.“ Той встанѣлъ и ся наѣлъ до сытость; а Ангела-тѣ отнесѣлъ Аввакума на прѣжне-то му мѣсто.

На седмъя день царя-тѣ отишѣлъ до левскыя ровъ да оплаче смърть-тѣ на Даниїла, зачтото го считалъ погубенъ,